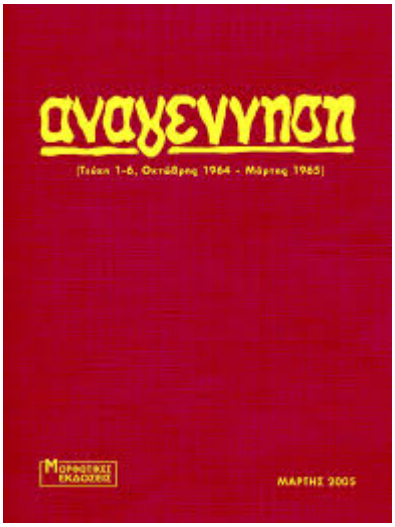
ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Κώστας Παπαδάκης

Μία ωραία, συγκινητική και νοσταλγική εκδήλωση που συνδιοργάνωσαν οι εφημερίδες “Προλεταριακή Σημαία” (του Κ.Κ.Ε. μ – λ) και “Λαϊκός Δρόμος” (του Μ-Λ Κ.Κ.Ε.) τη Δευτέρα 20/10/2014 στο θέατρο Ακροπόλ στην Αθήνα (είπαν πως θα ακολουθήσουν αντίστοιχες και σε άλλες πόλεις) για τα 50 χρόνια από την έκδοση του περιοδικού **“Αναγέννηση”** αποτελεί το ερέθισμα για το άρθρο αυτό.

Η έκδοση του περιοδικού Αναγέννηση τον **Οκτώβριο 1964** σηματοδοτεί την έναρξη της ιστορίας του “μ-λ” κινήματος και ουσιαστικά της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς στην Ελλάδα. Συντάκτες της αγωνιστές της πρώτης γραμμής του Κ.Κ.Ε. επί δεκαετίες (που φυσικά αμέσως μετά τους διέγραψε) που από χρόνια έβλεπαν με μεγάλο προβληματισμό αφενός την πορεία του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού στη μετασταλινική Σοβιετική Ενωση και αφετέρου την πορεία του ίδιου του Κ.Κ.Ε.

Πράγματι η περίοδος εκείνη συμπύκνωνε εκρηκτικές εξελίξεις στο κομμουνιστικό κίνημα σε παγκόσμιο επίπεδο : Νέα απελευθερωτικά κινήματα σε όλη την ήπειρο και ιδίως σε Κούβα, Λατινική Αμερική, Ινδονησία, Αφρική (“ζώνες των θυελλών”) προστίθονταν στις χώρες του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, που κάλυπτε πιά περισσότερο από το 1/3 του πλανήτη στριμώχνουν τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό που από τον ψυχρό πόλεμο περνά στην ανοιχτή απειλή παγκόσμιου πολέμου με την προώθηση του ΝΑΤΟ μέχρι τα σύνορα των ανατολικών χωρών και την κρίση των πυραύλων στην Κούβα. Στα εσωτερικά του κινήματος επικράτηση της “αποσταλινοποίησης”, προώθηση της καπιταλιστικής παλινόρθωσης στη Σοβιετική Ενωση και οριστική ρήξη στις σχέσεις της με Κίνα και Αλβανία. Η συμβολή της σκέψης Μάο τσε Τούγκ για την εξέλιξη της μετεπεναστατικής κοινωνίας, τη συνέχιση της ταξικής πάλης και την επιβίωση – αναγέννηση της αστικής τάξης μέσα από την κομματική νομενκλατούρα, τη δημοκρατία στο κόμμα, την κατάργηση χειρωνακτικής – πνευματικής εργασίας και όσα άλλα οδήγησαν στην Μεγάλη Πολιτιστική Προλεταριακή Επανάσταση κερδίζει εκατομμύρια κομμουνιστές σε όλον τον κόσμο.

Στην Ελλάδα μία νέα κινηματική άνοιξη μετά τη σκληρή μετεμφυλιακή δεκαετία του 1950, με το κίνημα στους δρόμους παρά την πολιτική προσφυγιά, τις εξορίες, τις δίκες, τις φυλακές, την παρανομία του Κ.Κ.Ε. και την καθημερινή τρομοκρατία και το παρακράτος. Κινήματα για την Κύπρο, την παιδεία, την αποκατάσταση της δημοκρατίας στα εργατικά συνδικάτα ξεσπούν όλο και πιό δυναμικά. Η νεολαία σπάει το φόβο και πλαισιώνει ξανά την αριστερά. Ταυτόχρονα γίνονται όλο και περισσότεροι στο χώρο των μελών του Κ.Κ.Ε. όσων βλέπουν με ανησυχία τα τελευταία χρόνια τις εξελίξεις στο κομμουνιστικό κίνημα σε συνδυασμό με τις διαλυτικές επιπτώσεις τους στο κόμμα : Η καθαίρεση Ν. Ζαχαριάδη, οι διαγραφές, αυθαιρεσίες και τραμπουκισμοί σε βάρος χιλιάδων μελών, ιδίως πολιτικών προσφύγων στην Τασκένδη και αλλού , η επιβολή της γραμμής της “ειρηνικής συνύπαρξης”, η διάλυση των οργανώσεων του Κ,Κ,Ε, το συνεχές φρενάρισμα στις αγωνιστικές διαθέσεις των μαζών και η υποταγή στη συμμαχία με την Ενωση Κέντρου του Γεώργιου Παπανδρέου (του Α΄), δεν περνούν αδιαμαρτύρητα στο εσωτερικό του Κ.Κ.Ε.

Ετσι, τον Ιούνιο **1964** μία ομάδα πρώην πολιτικών εξόριστων από τον **Αη Στράτη** (όπου η γραμμή Κολιγιάννη δεν μπόρεσε να περάσει), οργανώνει **σύσκεψη** στην Αθήνα και αποφασίζει να συστηματοποιήσει συντονισμένα την παρέμβασή της με την έκδοση περιοδικού. Ηδη έχουν δημιουργήσει μία εκδοτική ομάδα, τις **“Ιστορικές Εκδόσεις”,** που μεταφράζει και εκδίδει μαρξιστικά βιβλία, αλλά και έργα του Μάο. Μπροστάρηδες ο **Γιάννης Χοντζέας** (που δεν βρίσκεται πιά στη ζωή, όπως και οι περισσότεροι) και ο **Ισαάκ Ιορδανίδης,** μόνος ίσως επιζών, ενεργός και σήμερα κομματικά στο **Μ-Λ Κ.Κ.Ε**. και με αξιοζήλευτη διαύγεια στα 86 του χρόνια, που ήταν και ο κεντρικός ομιλητής στην πρόσφατη εκδήλωση.

Η **“Αναγέννηση”** αντιμετωπίζει από την αρχή την εχθρική στάση του Κ.Κ.Ε. και της Ε.Δ.Α. όχι μόνο με την πολεμική, αλλά και την πρακτορολογία. Οι διαγραφές και οι συκοφαντίες σε βάρος της συνοδεύονται με πλήρη αποκλεισμό της διακίνησής της σε πρακτορεία και περίπτερα. Παρά την “παρανομία μέσα στην παρανομία” διακινείται χέρι με χέρι και οι απόψεις της φτάνουν σε χιλιάδες αγωνιστές. Στα 16 τεύχη που πρόλαβε να εκδόσει μέχρι τον Απρίλιο 1967 γράφονται σημαντικές αναλύσεις για την παγκόσμια και ελληνική συγκυρία, τον ρεβιζιονισμό και τον ρεφορμισμό, την πάλη των γραμμών στο κίνημα, την ιστορία της Εθνικής Αντίστασης, την υπεράσπιση της πολιτικής του Κ.Κ. Κίνας και του Κ.Ε. Αλβανίας κ.α. Ενώ η εκρηκτική ριζοσπαστικοποίηση της περιόδου στην οποία η

“Αναγέννηση” συμμετέχει με όλες τις της δυνάμεις (Ιουλιανά 1965, εξέγερση για δολοφονία Πέτρουλα, απεργίες και διαδηλώσεις οικοδόμων), σε συνδυασμό με τη δουλική νομιμοφροσύνη της Ε.Δ.Α. και την υποταγή της στην Ενωση Κέντρου γεμίζει και τις γραμμές της Αναγέννησης με αγωνιστές, που οι διαθέσεις τους δεν χωρούν στα καλούπια των σκοπιμοτήτων των ρεφορμιστών.

Τον Απρίλη 1966 οι φοιτητές του χώρου ιδρύουν την Π.Π.Σ.Π. και εκδίδουν το περιοδικό “Σπουδαστικός Κόσμος”. Λίγο πριν τη δικτατορία ιδρύεται και η Συνεπής Πολιτική Αριστερή Κίνηση (Σ.Π.Α.Κ.)
Η δικτατορία της 21/4/1967 βρίσκει έτοιμους τους αγωνιστές της Αναγέννησης να συνεχίσουν τη δράση τους στην παρανομία. Εχουν προειδοποιήσει για τον κίνδυνο να καταλήξει σε πραξικόπημα η δίχρονη πολιτική αστάθεια και οι συνεχείς παρεμβάσεις ντόπιων και ξένων κέντρων, σε αντίθεση με την Ε.Δ.Α. που την ημέρα εκείνη η εφημερίδα της (**“ΑΥΓΗ”**) τυπώνεται με πρωτοσέλιδο τίτλο **“Γιατί δεν θα γίνει δικτατορία”.** Οι αγωνιστές της Αναγέννησης αποφεύγουν τα χτυπήματα και για δύο χρόνια, μέχρι το 1969 που συλλαμβάνονται οι καθοδηγητές της συγκροτούν, μαζί με πολιτικούς εξόριστους που από χρόνια και αυτοί έχουν αποδοκιμάσει την πολιτική της Σοβιετικής Ενωσης και την πραξικοπηματική πρακτική της ηγεσίας Κολιγιάννη – Παρτσαλίδη στο Κ.Κ.Ε., την Ο.Μ.Λ.Ε. (Οργάνωση Μαρξιστών Λενινιστών Ελλάδας) και το **Α.Μ.Ε.Ε**. (Αγωνιστικό Μέτωπο Ελλήνων Εξωτερικού) με μεγάλη απήχηση και δράση στο εξωτερικό, ιδίως στις φοιτητουπόλεις της Δυτ. Ευρώπης. Εκδίδεται η “Προλεταριακή Σημαία” και ο “Λαϊκός Δρόμος”.

Ολα τα έντυπα αυτά και άλλα πολλά εκτέθηκαν, μαζί με πλούσιο φωτογραφικό υλικό, στο φουαγιέ της εκδήλωσης.

Η αντίσταση τα χρόνια της δικτατορίας συνεχίζεται, με κορυφαία και καθοριστική τη συμμετοχή της στην **κατάληψη της Νομικής** (Φλεβάρης 1973) και την **εξέγερση του Πολυτεχνείου,** μετά από σφοδρή αντίθεση με τις γραμμές των Κ.Κ.Ε. (ποιός ξεχνά την “Πανσπουδαστική ν. 8” που μιλούσε για 300 προβοκάτορες στο Πολυτεχνείο) και Κ.Κ.Ε, Εσωτ., που έβλεπαν με θετικό μάτι την επικείμενη.....φιλελευθεροποίηση της χούντας και διακήρυσσαν ότι η όξυνση υπηρετεί τις επιδιώξεις των σκληρών κύκλων της.

Η μεταπολίτευση βρίσκει και άλλες οργανώσεις να έχουν ιδρυθεί στον μ- λ χώρο : Το Ε.Κ.Κ.Ε. (1970 στο Βερολίνο), αλλά και μικρότερες, όπως Κ.Ε.Μ.Λ., Σ.Α.Κ.Ε., Ε.Ε.Α.Μ. κλπ. Δεν είμαι σε θέση να γνωρίζω κατά πόσον παράγοντες συμπτωματικοί, υπαρκτοί όροι και πολιτικές διαφωνίες ή ο συνήθης και δυστυχώς διαχρονικός και ανίκητος υποκειμενισμός προκάλεσαν αυτόν τον….πλουραλισμό. Αλλωστε η πολιτικοποίησή μου ξεκινάει το 1978 και όσα είναι προγενέστερα τα παραθέτω όχι εξ ιδίας εμπειρίας, αλλά “εκ διηγήσεως”. Πάντως η μεταπολιτευτική πλημμυρίδα τους χωράει όλους, μαζικοποιεί τις γραμμές τους (ιδίως σε **Ο.Μ.Λ.Ε.** και **Ε.Κ.Κ.Ε.**) και πλέον **μία νέα** – συνεπικουρούμενη και από άλλα ρεύματα – **μαζική τάση στην ελληνική αριστερά, στους δρόμους** και στο κίνημα είναι **υπαρκτή.** Μία τρίτη τάση, μετά την φιλοσοβιετική (Κ.Κ.Ε.) και την ρεφορμιστική (Κ.Κ.Ε. Εσωτερικού).

Αλλά οι εξελίξεις στην Κίνα, ιδίως μετά τον θάνατο του Μάο, βάζουν γρήγορα τη σφραγίδα τους στον χώρο. Η Ο.Μ.Λ.Ε. διασπάται στο πρώτο συνέδριο που έχει εξαγγείλει τον Δεκέμβρη 1975. Προκύπτουν δύο κόμματα : Το Κ.Κ.Ε. (μ-λ) που δεν αποδέχεται τη “θεωρία των τριών κόσμων”, ούτε την αποδίδει στον Μάο, αντιτίθεται στους εσωκομματικούς του αντιπάλους Χούα και Τέγκ που ήδη από πριν έχουν επικρατήσει στο Κ.Κ.Κ. και αρχίζει να προσεγγίζει περισσότερο το Κ.Ε. Αλβανίας του Εμβέρ Χότζα.

Και το **Μ-Λ Κ.Κ.Ε.** που στηρίζει τη θεωρία των τριών κόσμων και τη μεταμαοϊκή Κίνα, όπως άλλωστε και το **Ε.Κ.Κ.Ε.**

Το Κ.Κ.Ε (μ-λ) κερδίζει τη μάχη. Εχει την συντριπτική πλειοψηφία και προφανώς τη σωστή γραμμή, εκδίδει την “Προλεταριακή Σημαία” κάθε δεύτερο Σάββατο, διατηρεί στην επιρροή του την Π.Π.Σ.Π, ιδρύει και άλλες μετωπικές παρατάξεις, όπως την Π.Ε.Σ.Π. (εργάτες), την Π.Μ.Σ.Π. (μαθητές) και την Π.Π.Ε.Κ.Τ. (επιστήμονες, καλλιτέχνες). Υπάρχει παντού, σε σωματεία, συνδικάτα, πολιτιστικούς συλλόγους, γειτονιές, μαζικοποιείται. Κατεβαίνει στις βουλευτικές εκλογές 1977 ως Λ.Δ.Ε. “Λαϊκή Δημοκρατική Ενότητα”, χωρίς αξιόλογη επίδοση, 8.839 ψήφους, πίσω από αυτούς του Ε.Κ.Κ.Ε. (11.895) που αν και λιγότερο μαζικό έχει γίνει πιό γνωστό στον “πλατύ κόσμο”. Συμμετέχει και στις δημοτικές εκλογές 1978 με τον συνδυασμό “Αθήνα – Λαική Ενότητα” και υποψήφιο Δήμαρχο Αθήνας τον αξέχαστο **Θάνο Δημάκο,** μία από τις σεμνότερες ηρωικές μορφές που γνωρίσαμε σε αυτό τον χώρο,

απέναντι σε Γ. Πλυτά, Δημήτρη Μπέη, Μίκη Θεοδωράκη και παίρνει περίπου 2.000 ψήφους. Παρ όλα αυτά, που όπως η ηγεσία του εκτιμάει σηματοδοτούν μία δύσκολη περίοδο που θα περάσει, δεν πτοείται. Συνεχίζει τη δράση του και φτάνει στο απώγειο τα 3.000 μέλη σε Ελλάδα και εξωτερικό το 1979. Πρωτοστατεί κυριολεκτικά σε όλους τους μικρούς και μεγάλους αγώνες της περιόδου, με σημαντική συμβολή στις φοιτητικές καταλήψεις του 1979 – 1980 για την κατάργηση του ν. 815/1978. Η γραμμή αγωνιστικής πλειοδοσίας απέναντι στα δύο συμβιβασμένα Κ.Κ.Ε. κορυφώνεται το Νοέμβρη 1980 όταν το Κ.Κ.Ε. (μ-λ) παίρνει την πρωτοβουλία και συγκροτεί μαζί με άλλες οργανώσεις (Β’ Πανελλαδική, Κ.Ο. Μαχητής, Ο.Σ.Ε, Ο.Κ.Δ.Ε.) ένα μαζικό μπλόκ που διεκδικεί το σπάσιμο του αστυνομικού φραγμού για να φτάσει η πορεία για την επέτειο του Πολυτεχνείου μέχρι την Αμερικανική πρεσβεία, πράγμα που μετά το 1975 η κυβέρνηση της δεξιάς απαγορεύει πάγια. Ενα σώμα άνω των 10.000 διαδηλωτών συγκρούεται συγκροτημένα με τα Μ.Α.Τ. στα λουλουδάδικα, και μετά από πολύωρη μάχη ηττάται καθώς δίνει μόνο του τη μάχη, με τα μπλόκ των Κ.Κ.Ε. και Κ.Κ.Ε. εσωτ. να μένουν αμέτοχα πέριξ του Συντάγματος, περιμένοντας μόνο αν σπάσει ο κλοιός να περάσουν. Ακολουθεί άγριο κυνηγητό στην Αθήνα και δύο νεκροί (Κουμής, Κανελλοπούλου).

Αλλά αυτό που δοκιμάζει ακόμη πιό δυνατά και από την καταστολή, όχι μόνο το Κ.Κ.Ε. (μ-λ), αλλά ολόκληρη την αριστερά και όχι μόνο την εξωκοινοβουλευτική, είναι η **ραγδαία άνοδος του ΠΑ.ΣΟ.Κ**. στα πρόθυρα της κυβερνητικής εξουσίας. Δεν είναι εύκολο να αντιμετωπίσεις τον “αστικό εκσυγχρονισμό” με εργαλεία τη στρατηγική των σταδίων και το αίτημα της αστικοδημοκρατικής ολοκλήρωσης. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ., ένας μαζικός ριζοσπαστικός κινηματικός οργανισμός στη βάση του, που καμμία σχέση δεν έχει με τον σημερινό ΣΥ.ΡΙΖ.Α., αποκαθιστά μισθούς και δικαιώματα, οικοδομεί κοινωνικό κράτος, κυβερνά σοσιαλδημοκρατικά, υπερβαίνει, ενσωματώνει. Η αντιπαράθεση μαζί του απαιτεί τη σαφή πρόταξη ενός καλύτερου μοντέλου κοινωνίας, αλλά είναι η περίοδος που όλα τα μοντέλα (Σοβιετική Ενωση, Κίνα, Αλβανία κ.α) απομυθοποιούνται, αποκομμουνιστικοποιούνται, δεν εμπνέουν πιά. Η κρίση της αριστεράς, που εύστοχα έχει αναδείξει η “Β΄ Πανελλαδική” είναι έντονα πιά αισθητή και στους Ελληνες αριστερούς.

Στο Κ.Κ.Ε. (μ-λ), που πραγματοποιεί το 2ο συνέδριό του τον Μάρτιο 1981, οι συγκρούσεις είναι πολλές. Οι “Αλβανόφιλοι” αποχωρούν καταγγέλλοντας αυτούς που αμφισβητούν Στάλιν και Ε. Χότζα, και μετ ολίγον οδεύουν στο ….ΠΑΣΟΚ. Σημαντικά στελέχη της προηγούμενης περιόδου αποχωρούν με η χωρίς προσχήματα γιατί νοιώθουν ανεπαρκείς και δεν αντέχουν τα βάρη της καθοδήγησης στις συνθήκες αυτές. Τα φορτώνουν σε μία γενιά νεώτερων που έχει τον ζήλο, αλλά όχι και την ικανότητα να τα φέρει σε πέρας. Η πλειοψηφία του συνεδρίου τάσσεται κριτικά σε μέχρι τότε ιερά και όσια, θεωρεί το ζήτημα Στάλιν ανοιχτό,

προσανατολίζεται σε συμμαχικές και όχι αυτοδύναμες παρεμβάσεις, εκσυγχρονίζεται, αλλάζει την εφημερίδα, σταματάει την «Προλεταριακή Σημαία» και εκδίδει την εφημερίδα **“Για μία αριστερή πολιτική”,** συγκροτεί με την Κ.Ο. Μαχητής και άλλους την κίνηση **“Για μία επαναστατική αριστερά”,** με την οποία και συμμετέχει το Κ.Κ.Ε. (μ-λ) στις βουλευτικές εκλογές 1981. Αλλά το εκλογικό αποτέλεσμα είναι πάλι απογοητευτικό (6.595 ψήφοι) και η πλημμυρίδα του ΠΑΣΟΚ ανίκητη. Η εσωκομματική γκρίνια όχι μόνο δεν σταματά, αλλά πιά καταλαμβάνει το σύνολο της κομματικής ζωής. Κείμενα, συζητήσεις, ομαδοποιήσεις, αποχωρήσεις. Η διάσπαση δεν αργεί, αλλά η διάλυση έχει προηγηθεί.

Τον Ιούνιο **1982** μία μειοψηφική ομάδα μελών, κυρίως από Θεσσαλονίκη, αποχωρεί από την Κ.Ε, προχωρά σε επανιδρυτική συνδιάσκεψη και **“ανασυγκροτεί” το ΚΚΕ (μ-λ),** αναφέρεται στην πριν από το 2ο συνέδριο γραμμή του, εκδίδει ξανά την **“Προλεταριακή Σημαία”** και διεκδικεί τον τίτλο και την ιστορία του. Τα κερδίζει μετά από πολλά χρόνια χάρις στην αντοχή του σε βάθος χρόνου, αφού η αντίπαλη τάση, η πλειοψηφία της Κ.Ε. στο 2ο συνέδριο εγκαταλείπει το τερραίν γύρω στα τέλη της δεκαετίας 1980. **Και αυτό είναι το γνωστό σημερινό Κ.Κ.Ε. (μ- λ).**

Λίγο πριν, από τους κόλπους της πλειοψηφίας της Κ.Ε. στο 2ο συνέδριο έχει αποχωρήσει μία σημαντική επίσης ομάδα, η τάση των “8” που συσπειρώνει – κυρίως γύρω από τον ένα εκ των 8 Ρούντυ Ρινάλντι – και το μεγαλύτερο μέρος του εναπομείναντος φοιτητικού δυναμικού της πάλαι ποτέ Π.Π.Σ.Π. Κάπου εκεί (1982) κλείνει ο πρώτος κύκλος του Κ.Κ.Ε. (μ – λ). Από την ομάδα Ρινάλντι θα προκύψει αργότερα η εκδοτική και όχι μόνο ομάδα Α/συνέχεια και χρόνια αργότερα η Κ.Ο.Ε, σημερινή συνιστώσα του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. Στον ΣΥ.ΡΙΖ.Α. δραστηριοποιούνται σήμερα και αρκετοί από την πλειοψηφία της Κ.Ε, όσοι δεν ιδιωτεύουν.

Στα πρώτα χρόνια της δεκαετίας 1980 διαμορφώνεται οριστικά το τοπίο και στο υπόλοιπο μ- λ στερέωμα. Το Μ-Λ Κ.Κ.Ε. που δεν γνώρισε ποτέ την μαζικοποίηση και την απήχηση του Κ.Κ.Ε.. (μ-λ) διασπάται το 1981 σε Μ-Λ ΚΚΕ και “Μ- Λ ΚΚΕ ανασυγκροτημένο”, ξαναενώνεται, στη συνέχεια ενοποιείται με το (σχεδόν διαλυμένο από την απομαζικοποίηση μετά το 1978) Ε.Κ.Κ.Ε. και δημιουργούν το Ε.Κ.Κ.Ε. – Μ.Λ. – ΚΚΕ. Δεν αργεί να διασπαστεί και αυτό, με αποτέλεσμα την αποχώρηση του φιλοπασοκικού τότε Ε.Κ.Κ.Ε., το οποίο μάλιστα κατεβαίνει με τον τίτλο του στις ευρωεκλογές 1984, αφού κατορθώνει να απαγορεύσει δικαστικά στο Μ – Λ Κ.Κ.Ε. τη χρήση του τίτλου «Ε.Κ.Κ.Ε. – Μ – Λ Κ.Κ.Ε.», και παίζοντας χωρίς αντίπαλο στην εξωκοινοβουλευτική αριστερά γράφει 17.789 ψήφους προς έκπληξη όλων, αλλά χωρίς καμμία συνέχεια. Το Ε.Κ.Κ.Ε. συνεχίζει την πορεία του αυτόνομα μέχρι πολύ αργότερα που αλλάζει προσανατολισμό και συγκλίνει στο ΜΕ.Ρ.Α. και την ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. Από το Ε.Κ.Κ.Ε. – Μ-Λ Κ.Κ.Ε., που λίγο αργότερα ξαναγίνεται σκέτο Μ-Λ Κ.Κ.Ε. το 1985 αποχωρεί μία άλλη ομάδα,

που συγκροτεί την πασίγνωστη μέχρι και στις μέρες μας Ο.Α.Κ.Κ.Ε.

Στα ίδια χρόνια οι λοιπές παλιές μ-λ οργανώσεις διαλύονται. Και το σκηνικό αυτό οριστικοποιείται και παραμένει έτσι μέχρι σήμερα.

Γιατί όμως τα γράφω όλα αυτά ; Ούτε έχω την ανάγκη να προπαγανδίσω αναδρομικά τη γραμμή οποιουδήποτε από τους παραπάνω, ούτε διεκδικώ δάφνες ιστορικού. Προέρχομαι από τον χώρο αυτό, όπου περπάτησα τα πρώτα μου πολιτικά βήματα, στην Π.Μ.Σ.Π. το 1978, στην Π.Π.Σ.Π. 1979 – 1982 και συνέχισα ως ανένταχτος, από το 2009 και μετά στην ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. Δεν έπαψα ποτέ να εκτιμώ την τεράστια δημιουργική συμβολή της σκέψης Μό τσε Τουγκ στον μαρξισμό, καθώς έδωσε απαντήσεις στα ζητήματα που το Σοβιετικό μοντέλο απέτυχε και ιδίως στην ταξική πάλη μετά την κατάληψη της εξουσίας.

Κυρίως όμως οφείλουμε όλοι να ομολογήσουμε ότι **χωρίς τη συμβολή του μ – λ κινήματος δεν θα υπήρχε εξωκοινοβουλευτική αριστερά στην Ελλάδα.** Την εξ αριστερών αμφισβήτηση της Σ.Ε. και της πολιτικής του Κ.Κ.Ε. αυτός ο χώρος την έθεσε στην αριστερά επιτυχώς. Ούτε το δεξιό και μακρόχρονα καταστροφικό Κ.Κ.Ε. εσωτ, ούτε ο ανέκαθεν αναιμικός, ανεπαρκής και αυτοβιοδιασπώμενος τροτσκισμός, που δεν συγκίνησε ποτέ μάζες. Αριστερή αντιπολίτευση στο Κ.Κ.Ε. ο μ – λ χώρος συγκρότησε. Η αντιπολίτευση αυτή, προερχόμενη μαζικά από ανθρώπους που μάτωσαν για δεκαετίες μέσα στο Κ.Κ.Ε. και βίωσαν τόσο τις εντονότερες στιγμές της ταξικής και εθνικοαπελευθερωτικής πάλης σε ύστατη στάση θυσίας ζωής στην παρανομία και στις φυλακές, όσο και την εσωκομματική αυθαιρεσία και την προδοσία του κοινωνικού τους οράματος, συγκρότησε κινήματα, τροφοδότησε ρεύματα και τάσεις, γέννησε συνειδήσεις, πρόσφερε χιλιάδες αγωνιστές στο κίνημα, διαμόρφωσε ιδεολογικοπολιτική ταυτότητα, συνέβαλε πρωταρχικά στη συσσώρευση του δυναμικού που στη συνέχεια, με τη διαμεσολάβηση πολλών άλλων διεργασιών και εξελίξεων, οδήγησε στη σημερινή πολύμορφη αντικαπιταλιστική αριστερά, που αντέχει και πρωτοστατεί στα κινήματα και τους αγώνες, με ταξικό προσανατολισμό και έχοντας αυτούς ως προτεραιότητα απέναντι σε ρεφορμιστικές και κοινοβουλευτικές αυταπάτες.

Είναι κρίμα ότι στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ είμαστε λίγοι όσοι προερχόμαστε από τον μ – λ χώρο. Η έλλειψη της συμβολής της κουλτούρας του συμβάλλει στην μονομέρεια και στην ανάδειξη ενός μόνο ρεύματος και τελικά στην ανατροπή των απαιτούμενων πολιτικών ισορροπιών Δυστυχώς άργησε – θα μιλήσουμε κάποτε για την εγκληματική ευθύνη εκείνων που φταίνε – να συγκροτηθεί, αν και οι προϋποθέσεις υπήρχαν πολλά χρόνια πριν, με αποτέλεσμα ανάμεσα σε πολλά άλλα που χάθηκαν, οι οργανώσεις και το δυναμικό που προέρχονταν από τον μ – λ χώρο, να έχει πια πάρει άλλο δρόμο. Ετσι ένα αξιόλογο δυναμικό χιλιάδων αγωνιστών

ιδιωτεύει η εγκλωβίζεται αλλού.

Το Κ.Κ.Ε. (μ-λ) μετά από τη συμμετοχή του στη “Μαχόμενη Αριστερά” μαζί με το Ν.Α.Ρ. (1993, 1996) και αφού απέτυχε – όχι εξαιτίας του – μία μεγάλη προσπάθεια ενοποίησης όλης της τότε εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς (από την Α.Κ.Ο.Α. έως το Ε.Ε.Κ.) δρά και λειτουργεί αυτόνομα. Το Μ.Λ. – Κ.Κ.Ε. στις εκλογές του 2000 κατέβηκε μαζί με την Κ.Ο.Ε., διεκδικώντας με αξιώσεις την ιστορία και εκλογική έκφραση του χώρου, με αέρα στα πανιά του από το καλό εκλογικό αποτέλεσμα του Μ.Λ. – Κ.Κ.Ε. (16.782 ψ) στις ευρωεκλογές 1999 και με τον βαρύγδουπο τίτλο «Μ- Λ ΚΚΕ – αριστερά». Απέτυχε παταγωδώς και βρέθηκε πολύ πίσω (5.866 ψ) από το Κ.Κ.Ε. (μ-λ) (7.301 ψ). Στις επόμενες εκλογές 2004 η Κ.Ο.Ε. βρέθηκε στον ΣΥ.ΡΙΖ.Α., όπου και κατοικεί ακόμα έχοντας “αναστείλει” τις αυτόνομες λειτουργίες της και μάλιστα όχι στην «Αριστερή Πλατφόρμα», αλλά δυστυχώς στους διαδρόμους του προέδρου του. Σήμερα Κ.Κ.Ε. (μ-λ) και Μ.Λ. – Κ.Κ.Ε. βρίσκονται σε διαδικασία σύγκλισης, με τη δημιουργία της **Λ.Α.Α.Σ.** αλλά προφανώς έχουν πολύ δρόμο ακόμα. Δεν μπορούν ούτε να συμφωνήσουν σε κοινές παρατάξεις στους μαζικούς χώρους, ούτε καν σε εκλογικές παρεμβάσεις, καθώς το Κ.Κ.Ε. (μ-λ) αποκλείει τη συμμετοχή σε ευρωεκλογές, νομαρχιακές παλιότερα – σήμερα περιφερειακές και δημοτικές εκλογές. Αλλά διαφωνούν και σε πολλά άλλα. Οι εφημερίδες τους συχνά δημοσιεύουν κείμενα αντιπαράθεσης μεταξύ τους. Πάντως για την ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. ως εχθρό συμφωνούν: Είναι ουρά του ΣΥ.ΡΙΖ.Α., την ενδιαφέρουν κυρίως οι εκλογές, το μεταβατικό της πρόγραμμα είναι ρεφορμιστικό και προκαλεί αυταπάτες περί εργατικού ελέγχου στον καπιταλισμό….Και έτσι μόνιμα είναι αρνητικοί έως καταγγελτικοί στις προτάσεις μας για πολιτική συνεργασία, αν και είμαστε σχεδόν πάντα μαζί στο πεζοδρόμιο.

Εχω την άποψη ότι ο μ – λ χώρος δεν έχει πιά να προσφέρει σήμερα τίποτε ως διακριτός πολιτικά. Είναι πιά ιστορικά ξεπερασμένος για το σήμερα. Ακουσα τον Ισαάκ Ιορδανίδη στην εκδήλωση να ασκεί κριτική στο Κ.Κ.Ε. ανατρέχοντας στην ιστορία του (όχι για τη θέση του στο 10ο συνέδριο του 1978 για “ειρηνικό πέρασμα” στον σοσιαλισμό) επειδή στο 16 και στο 20 συνέδρια του (1996 και 2013) επανήλθε μετά το 1934 στη θέση ότι ο χαρακτήρας της επανάστασης θα είναι σοσιαλιστικός και όχι αστικοδημοκρατικός. Το χαρακτήρισε “αριστερό λάθος” του Κ.Κ.Ε. Στη συνέχεια άσκησε κριτική στην ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. διότι το μεταβατικό της πρόγραμμα είναι ρεφορμιστικό.

Ούτε απευθείας μετάβαση, ούτε μεταβατικό πρόγραμμα !!!

Οσο και αν τον εκτιμώ δεν μπορώ ούτε να συμφωνήσω, ούτε να παραβλέψω την αντίφαση (και με την θεωρία των σταδίων εν έτει 2014 !!! και αντίθετος στο μεταβατικό πρόγραμμα).

Το ίδιο και ο τροτσκισμός και όλα τα υπόλοιπα παλιά ρεύματα δεν έχουν πιά να προσφέρουν σήμερα τίποτε ως διακριτοί πολιτικοί χώροι. Σε κάθε περίπτωση η αναγωγή τους σε αυτόνομες πολιτικές οργανώσεις, τους αναβαθμίζει δυσανάλογα και δημιουργεί αντίστροφες προτεραιότητες, σεχταρισμούς, τεχνητές αντιθέσεις, αυτοαναφορικά συμφέροντα, ομαδοποιήσεις. Αυτά μας ταλανίζουν ακόμα παντού. Η σημερινή αντικαπιταλιστική αριστερά οφείλει να συνθέσει όσα της προσέφεραν τα ιστορικά ρεύματα από τα οποία συγκροτήθηκε, αλλά αν δεν τα υπερβεί δεν θα έχει καλύτερη τύχη. **Ενότητα – συγκρότηση – υπέρβαση – προοπτική,** αλλιώς στασιμότητα και οπισθοδρόμηση. Κάποτε **και οι καταλύτες καταλύονται** (αυτός είναι ο προορισμός τους), νέα ύλη και νέα μάζα δημιουργείται, νέα κίνηση. Προφανώς όμως όταν η διαλεκτική είναι εναντίον μας, τόσο το χειρότερο για … τη διαλεκτική.

Ωστόσο, όσο είναι λάθος να απαντάμε στο σήμερα με το χθες, άλλο τόσο **λάθος είναι να σβήνουμε το χθές.** Χωρίς αυτό δεν θα υπήρχαμε. Και το χθές στην ιστορία της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς είναι η «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ». Χαίρομαι που τιμούν την ιστορία της και πολύ άργησαν. Την τιμώ και εγώ στο μέτρο που την αισθάνομαι ως ιστορία μου. Και επειδή η τιμή δεν αφορά τις μόνο τις “πλατφόρμες”, αλλά και εκείνους που τις δημιούργησαν, αξίζει να την αποτίσουμε στις γενιές εκείνες της θυσίας που από τις φυλακές, τις εξορίες, τις διώξεις από τη μετεμφυλιακή δεξιά και ταυτόχρονα τη συκοφάντηση και την καταστολή του κόμματος, μας άνοιξαν τους δρόμους που περπατάμε.

Κλείνω με έναν από αυτούς την αναφορά μου. Ο **Πολύδωρος Δανιηλίδης** (1899 – 1989), σημαντική μορφή στο Κ.Κ.Ε. από τη δεκαετία 1920, “μάστορας της παρανομίας” και στη συνέχεια μέλος της “Στρατιωτικής Επιτροπής” του Ε.Α.,Μ., αργότερα πολιτικός καθοδηγητής στην Κ.Ε. του ΕΛ.ΑΣ, μέλος του Π.Γ. του Δ.Σ.Ε, της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε, πολιτικός πρόσφυγας στη Ρουμανία μετά το 1949, ήταν από τους πρώτους που κατήγγειλε την πραξικοπηματική επέμβαση του Κ.Κ.Σ.Ε. στο Κ.Κ.Ε. το 1956 και τα επόμενα χρόνια πρωτοστάτησε στη συγκρότηση του μ – λ ρεύματος ανάμεσα στους πολιτικούς πρόσφυγες, που με τη σειρά του συνέβαλε στη δημιουργία της Ο.Μ.Λ.Ε. το 1967.

Η Ο.Μ.Λ.Ε. τον εξέλεξε **γραμματέα της,** όπως και το Κ.Κ.Ε. (μ – λ) αργότερα. Ηρθε παράνομα στην Ελλάδα στα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης. Ηταν ένας φτωχός, απλός άνθρωπος, προσιτός σε όλους ο “παππούς” όπως τον λέγαμε. Ερχόταν στις διαδηλώσεις και τις εκδηλώσεις. Την περίοδο των διαλυτικών αντιπαραθέσεων στο Κ.Κ.Ε. (μ -λ) υποστήριζε την πλειοψηφία της Κ.Ε., αλλά ήταν σχεδόν αμέτοχος, καθώς και είχε καταπέσει και το βάρος των ερωτημάτων φαινόταν και για τον ίδιο ασήκωτο.

Πέθανε στα τέλη Ιουνίου 1989. Στην κηδεία του, στο νεκροταφείο Ζωγράφου, τον αποχαιρετίσαμε χιλιάδες σύντροφοί του. Ανάμεσα σε αυτούς ο Χαρίλαος Φλωράκης ήρθε προσκύνησε βιαστικά το σκήνωμα του καπετάνιου του και αποχώρησε. Ελεγε πως έχει να πάει με τον Κύρκο στον Μητσοτάκη, να διαπραγματευθούν για την κυβέρνηση Τζανετάκη. Είχαν έλεγε πρόβλημα διότι "ο Μητσοτάκης, ότι και να του ζητάμε (εννοούσε όποιο Υπουργείο ζητάνε) μας το δίνει". Τελικά την συγκρότησαν μετά από δύο ημέρες. Ευτυχώς ο παππούς δεν έζησε για να το δει και αυτό.

Σε ένα άλλο πηγαδάκι πιο πέρα κάποιοι σύντροφοι της "Αριστερής Πολιτικής" μετέφεραν μία συζήτηση από τις τελευταίες με τον παππού, όταν τον ρωτούσαν, θέτοντας μία σειρά παραμέτρους και ζητήματα, τι πρέπει να κάνουν με το κόμμα που διαλυόταν. Η απάντησή του έλεγαν ήταν λακωνική και συγκαταβατική: **"Αφήστε ένα κεράκι να καίει".** Αυτή ήταν η τελευταία "ορμήνεια" του.

Με αυτήν θα κλείσω την αναφορά μου. Αυτό το κεράκι, που ο Πολύδωρος με τους άλλους, αυτούς που ανέφερα παραπάνω, και αναρίθμητους άλλους που τιμώ ισότιμα, το άναψαν και καίει ακόμα. Αυτό είναι **το φώς που δεν έσβησε,** το φως της "Αναγέννησης".

Θα το κρατήσουμε αναμμένο όπου και να πορευόμαστε, όσο είμαστε άξιοι να το κρατάμε.

Αθήνα, 30/10/2014

aristeriantepithesi.blogspot.gr